

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. P.**

skazanego wyrokiem łącznym

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 marca 2024 r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania sądowego zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 11 października 2017 r., sygn. II AKa 243/17

utrzymującym w mocy

wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt XVIII K 187/16

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego M.P. zatytułowane „wniosek o wznowienie postępowania”, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2017 r., sygn. II AKa 243/17, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt XVIII K 187/16. Jako przyczyny

uzasadniające wniosek skazany wskazał na „nowe okoliczności”, w tym „wyrok Affidavit z dnia 4.02.2022 r.”, „nierzetelność w sądowym postępowaniu – brak odniesienia do art. 10A Ustawy o.s.dz.g.”, „nową okoliczność opisaną w opinii prawnej opracowanej przez prof. W. G.”, „wierzytelność (...) wpisaną w oparciu o numery ISIN nadane w Nowym Jorku na giełdę”, a także uwagi do postępowania o sygn. II KO 4/23. Skazany zwrócił się także o wyznaczenie adwokata z urzędu do podpisania wniosku o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego M. P. jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje rozstrzygnięciem o odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Na wstępie wspomnieć należy, że instytucja wznowienia postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który daje podstawy do wzruszenia prawomocnego orzeczenia wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (adwokata, radcy prawnego, radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu "w szczególności" nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w

przepisach rozdziału 56 k.p.k. karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu - art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

Przedmiotowy wniosek jest kolejnym wnioskiem skazanego o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. Obecnie równolegle rozpoznawane są w Sądzie Najwyższym wnioski skazanego w sprawach o sygn. II KO 127/23 i II KO 28/24. W uprzednio rozpoznawanych i zakończonych sprawach powiązanych z postępowaniem karnym Sądu Okręgowego w Warszawie prowadzonym pod sygn. XVIII K 187/16, zarejestrowanych w Sądzie Najwyższym pod sygn.: II KO 4/23 (przy czym finalnie zakwalifikowano wniosek do innego postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi), II KO 26/20, II KO 45/18, II KO 5/18, odmówiono przyjęcia wniosków skazanego o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnych bądź załatwiono je w inny, formalny sposób. W orzeczeniach tych rozważono zasadność argumentów skazanego związanych m.in. ze sporządzonymi i podpisanymi przez niego pismami, które miałyby skutkować podważeniem mocy prawomocnego wyroku skazującego. W przedmiotowym wniosku skazany również przedstawił pismo zatytułowane „AFFIDAVIT” własnego autorstwa, które jego zdaniem zyskało moc wyroku i spowodowało unieważnienie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt XVIII K 187/16, co stanowi oczywiście bezzasadny argument, nieznajdujący się w katalogu przesłanek do wznowienia postępowania. Skutecznej podstawy do wznowienia stanowić też nie mogą podnoszone we wniosku argumenty dotyczące nierzetelności postępowania polegającej na nierozważeniu przepisu art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, czy też niesprecyzowanej „nowej okoliczności” opisanej w opinii prawnej (nieprzedłożonej do niniejszego wniosku) opracowanej przez prof. W. G., który był obrońcą skazanego, ani kwestii wpisania wierzytelności skazanego na „Giełdę w London i Nowym Jorku”. Niniejsze postępowanie nie jest też

właściwym forum do analizy krytycznych uwag do postanowienia Sądu Najwyższego wydanego w postępowaniu o sygn. II KO 4/23.

Konkludując, skazany nie wskazał żadnych okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Sąd Najwyższy nie dopatrył się również zaistnienia na gruncie przedmiotowej sprawy innej podstawy obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k. Jeżeli żadna z okoliczności podanych we wniosku nie może spowodować podjęcia czynności wznowieniowych, co prowadzi do obowiązku odmowy przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. bez wzywania do uzupełnienia braków formalnych, to za bezprzedmiotowy uznać należało wniosek o wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[PGW]